

Rigsdag er. Ved Vedtagelsen af denne Lov baner Rigsdagen altsaa Vej for Sagens endelige Ordning. Det har været følt som en stor Glæde blandt alle Danske, at et af Resultaterne af den store afsluttede Krig var, at vi herhjemme kunde genforenes med vore Brødre Syd for Kongeaen, og at den Uret, som skete i 1864, kunde blive i alt Fald delvis gjort god igen. Denne Følelse næres af alle, men maaske vel nok stærkest af dem, der ogsaa var med til at opleve Tabet i 1864. Det havde været overordentlig tiltalende, om vi kunde have fejret Genforeningsdagen ogsaa i Aar paa Valdemarsdagen. Dette har paa Grund af Omstændighederne ikke kunnet lade sig gøre, men jeg finder den Tanke meget smuk, at vi fremtidig skal knytte Genforeningen til denne Dag.

Vi maa i allerhøjeste Grad være Ententemagterne taknemmelige for den Retssindsfølelse, der har dikteret, at de har taget dette Spørgsmaal op. Danmark har jo ikke i denne Krig kunnet være med til at yde de Ofre, der maatte ydes fra saa mange andre Landes Side for Rettens Sejr; Danmark ydede sine Ofre i 1864. Vi er Ententen taknemmelige, og vi er i ikke mindre Grad vore Landsmænd Syd for Kongeaen taknemmelige for deres sejge Udholdenhed, deres trofaste Danskhed gennem alle de mange Aar.

Det er jo den største Del af det danske Sønderjylland, der her ved denne Afgørelse føres tilbage til Kongeriget og føres tilbage som en Del, der fuldt og helt indgaar i vort Land. Det er med Vemod, vi ser Grænsen draget dér, hvor den drages. Mange i vort Land havde ønsket og haabet, at vi kunde faa alle Danske med, og det sørgelige er, at det er ikke dem derude — de fremmede Magter, der vilde os vel — som er Skyld i, at dette Ønske ikke opfyldes helt; Skylden maa desværre søges indenfor vore egne Grænser. Naar nu en Del af vore Landsmænd ikke indlemmes i vort Land, maa vi dog aldrig glemme, at de vedbliver at være en Del af vort Folk, og vi maa ikke tabe af Sigte den store Betydning af at opretholde vor Folkestamme ogsaa Syd for den Grænse, der nu sættes. De danske Sønderjyder har hidtil været et godt Bolværk for det danske Sprog, den danske Kultur. De, der lades tilbage paa den anden

Side af den Grænse, der nu trækkes, vil ogsaa i Fremtiden være et Bolværk for den danske Kultur. Det er uundgaeligt, at hvor to Nationer støder sammen, to Nationer, der hver har sin højt udviklede Kultur, bliver der Kamp mellem disse to Kulturer. Det gælder derfor navnlig for det mindre Folks Vedkommende om ikke at være opgivende, men at holde Fanen højt og søge at bevare den Kultur, som er os egen, ogsaa blandt de Landsmænd, som nu bliver skilt fra ved den Grænse, der drages. Det er da muligt, at kommende Tider kan bringe det, som ikke vor Tid naaede.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Steincke: Jeg skal ikke komme ind paa de Betragtninger af statsretlig eller formel Natur, som Behandlingen af dette Lovforslag paa nærværende Tidspunkt efter vor Opfattelse giver Anledning til, men skal gaa lige over til Sagens Realitet.

Den aarhundredgamle Kamp om det omstridte Land er endt, nogle siger foreløbig, vi Socialdemokrater haaber for bestandig, og vi støtter dette Haab dels paa den almindelige Tro paa Retsdømmets gradvise Sejr over Voldsideen — en Kamp, hvor det internationale Socialdemokrati altid vil være Folkerettens Talsmand —, dels paa det særlige Forhold, at en Afgørelse af det slesvigske Grænsespørgsmaal for første Gang i Historien er truffet paa Selvbestemmelsesrettens Grundlag. Vel har denne Selvbestemmelsesret hverken givet det Resultat, som det danske, eller det Resultat, som det tyske Folks Flertal havde ønsket. Men det er i og for sig heller ikke disse Nationers Opfattelse, men det er Opfattelsen hos den Befolkning, der lever i Slesvig, hos de Danske og Tyske, der lever i Afstemningsområdet, saaledes som dette er fastsat ved den Fredstraktat, som vi alle maa bøje os for, som er det afgørende, og det er ogsaa den, som de allierede Magter nu har bøjet sig for.

Man har bebredt det danske Socialdemokrati, at dette i det sønderjydske Spørgsmaal har ført en tyskvenlig Politik, men med Urette. Vi har hverken ført en tysk-, fransk-, eller engelskvenlig Politik, men en dansk Politik, nemlig den Politik,